

யிற்று, ஓவாசு - அம்முகத்தினின்றும், வாசு - வாக்கு உண்டாயிற்று, வாஹி - வாக்குக்கு, சுஹி - அக்னியானது அதிஷ்டான தேவதை வாக்கின் அதிஷ்டான தேவதையான அக்னியென்றும் லோகபாலன் வாக்கினின்றும் தோன்றினான் என்றும் பொருள், நாஸிகெ - முக்குகள், நிரஹிஷிதா - தோன்றின, நாஸிகாஹி - அம்முக்குகளில் நின்றும், பூரண - க்ரணேந்திரியமும், பூரணாசு - அந்த க்ரணேந்திரியத்தினின்றும், வாயி - அதன் அதிஷ்டான தேவதையும் லோகபாலகனுமான வாயுவும் தோன்றின, சுஹிணி - கண்கள், நிரஹிஷிதா - கண்களினின்றும், உஹி - நேத்ரேந்திரியமும், உஹிஷி - நேத்ரேந்திரியத்தினின்றும், சூஷித - அதன் அதிஷ்டான தேவதையும் லோகபாலகனுமான சூர்யனும் உண்டாயின, சுண - காதுகள், நிரஹிஷிதா - காதுகளினின்றும், ஸ்ராத் - ஸ்ரவணேந்திரியமும், ஸ்ராதாசு - ஸ்ரவணேந்திரியத்தினின்றும், ஷி - அதன் அதிஷ்டான தேவதையான திக்குகளும் உண்டாயின, தசு - தோலானது, நிரஹிஷித - அந்த த்வக்கிந்திரியத்தினின்றும், ஹோம - உரோமங்களும், ஹோம - உரோமங்களினின்றும், ஷி - அவைகளின் அதிஷ்டான தேவதைகளான ஷிதிகளும் வனஸ்பதிகளும் தோன்றின, ஹிஷி - அந்தக் கரணத்தின் அதிஷ்டானமான இரதயமானது, நிரஹிஷித - அவ்விருதயத்தினின்றும், ஹிஷி - அந்தக்கரணமும், ஹிஷி - மனத்தினின்றும், ஹிஷி - அதன் அதிஷ்டான தேவதையான சந்திரனும் தோன்றினார்கள், நாஸி - நாபி ரந்திரமானது, நிரஹிஷித - நாபியினின்றும், சுபா - பாயுவென்றும் இந்திரியமும், (குதமும்) சுபாநாசு - அவ்வபானத்தினின்றும், ஹிஷி - அதன் அதிஷ்டான தேவதையான மிருத்தியுவும் தோன்றின, ஹிஷி - புருஷஸஹ்நமான குஹ்யமானது, நிரஹிஷித - அவ்வாண்குறியினின்றும், ஹிஷி - ரேதஸ்ஸுடன்கூடிய குஹ்ய இந்திரியமும், ஹிஷி - அவ்விந்திரியத்தினின்றும், ஹிஷி - அதன் அதிஷ்டான தேவதையான ஜலமும் தோன்றின.

(2 - ஹா.) ப்ரளயகாலத்தில் லக்ஷ்மியோடுங்கூட நாராயணன் ஒருவனே யிருந்தார். எக்காலத்திலும் எங்கும் பரந்தகுணங்களையுடையவராகையால் அவர் ஆத்மாவென்று ச்ருதிகளில் சொல்லப்பட்டார். காலத்தாலும் குணத்தாலும் இவ்வுலக மனைத்திற்கும் முன்பே அவைகளுக்கு முதன்மையாயிருப்பவர். அவரே லக்ஷ்மி. அவருடன்கூடவே இருப்பவளாயினும் குணத்தினால் அவருக்குக் குறைந்தவளாதலாலும் விஷ்ணுவக்கு விதேயையாகையாலும் முன்னிருந்ததாகவாவது மேன்மையாயிருந்ததாகவாவது சொல்லவிடவில்லை. ப்ரம்மாவாவது சிவனாவது மற்ற வ்யாபாரமுடைய எந்த வஸ்துவாவது இல்லை. ப்ரம்மா சிவன் முதலிய பத்த ஜீவர்கள் தூங்குவதினாலும் நித்ய முக்தர்களும் லக்ஷ்மியும் தூங்காமலிருந்தாலும் பராதீனர்களாதலினாலும் நாராயணனொருவனே ஸ்வாநீன ஜ்ஞானானுண காரணவஸ்து. அவனல்லது ஸ்வதந்த்ர குணசாலிகள் யாருமில்லை. சந்த்யாசி பராதீனமான தனத்தினாலே போஜனாதிகள் செய்து வந்தாலும் அவன் தனவாணென்று சொல்லப்படுவது. அதுபோல லக்ஷ்மியும் நித்ய முக்தர்களும் பராதீனர்களாகையாலே இருந்தும் இல்லாதவர்கள் போலவே. அந்தப் பகவான் உலகங்களையும் லோக

பாலர்களையும் தேவதைகளையும் ஜடலோகங்களையும் ஸ்ருஷ்டிக்கவேண்டுமென்று இச் சித்தார்.

தாவன தாபெவ தாஃஸுஷ்ட வாசுஸிநுஹ துண-வெபுராவதநு
தஸு நாயாவிவாஸாஹு ராநவாஜ-தாவன நஸு-வனாயத நம் நம் பூ
ஜாநீஹியஸிநுபு திஷி தாசுஹஜாரெதி ||௧||

(ப்-பா-ம்.) ஸுஷ்டாஃ-ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட, தாவன தாஃ - அந்த இந்த²
பெவதாஃ - அக்னி முதலிய தேவர்கள், சுஸிநு - இந்த, ஹி - பெரி
தான, சுண-வெ - ஸம்ஸார ஸமுத்திரத்தில், பூராவதநு - விழுந்தார்கள்,
தம் - இவைகளை உண்டாகக் காரணமாயிருந்த முதல் புருஷ பிண்டத்தை,
சுஸு நாயாவிவாஸாஹு - பசிதாகங்களோடு, சுநாவஜ-ஃ - கூட்டிவை
த்தான், யஸிநு - எந்த ஸ்தானத்தில், பூ திஷி தாஃ - இருந்தவர்களாய்,
சுஹம் - அன்னத்தை, சுஜா - புஜிப்போமோ அப்படிப்பட்ட, சூபதநம் -
ஸ்தானத்தை, நம் - எங்களுக்கு, பூஜாநிஹி - ஏற்படுத்திக் கொடுக்கவே
ண்டும், உதி - என்று, தாஃ-இப்படிப் பசிதாகங்களாலே பீடிக்கப்பட்டவர்
கள், வநம் - இந்தக் காரணபுருஷனை, சுஸு-வநு - கேட்டார்கள்.

தாவெராமார நயதாசுஸு-வஹவெநொயரெதி தாவெராமார
நயதாசுஸு-வஹவெநொயரெதி ||௨||

(ப் - ம்.) இப்படிப்பட்ட ஈசுவரன், தாஹுஃ-அவர்களின் பொருட்டு,
மாஃ - பசுவை, சூநயஃ - காட்டினார், நம் - எங்களுக்கு, சுயம் - இப்பசு,
நாமவெ - போதாதல்லவா, உதி - என்று, தாஃ-அவர்கள், சுஸு-வநு-
சொன்னார்கள், தாஹுஃ - அவர்களின் பொருட்டு, சுஸு - குதிரையை,
சூநயஃ - காட்டினார், நம் - எங்களுக்கு, சுயம் - இந்தக் குதிரை, நாம
வெ - போதாதல்லவா, உதி - என்று, தாஃ - அவர்கள், சுஸு-வநு-சொ
ன்னார்கள்.

(ஸு - ஹ.) தம். வ்யஷ்டி தேஹஸ்ருஷ்டி சொல்லப்படுகிறது. பசுவின் ஆகார
மும் குதிரையின் ஆகாரமும் அந்த ஜலங்களினின்றும் முன்போல் பிண்டமாகச் சேர்த்
தெடுத்துக் கட்டியாக்கிக் காட்டப்பட்டன. கோவிற்கு மேல்பல்லில்லையாகையால் அறு
கம் புல்முதலியவைகளை வேர்பிடுங்கச் சாத்தியமில்லையென்றும் குதிரைக்கு இரண்டு வரி
சைப் பற்கள் இருந்தாலும் விவேகமின்மையால் அயோக்யமென்றும் தள்ளிவிட்டபடி.

தாஹுஃ-வாஸுஷ்ட நயசு தாசுஸு-வநு ஸு-சுதம்-வெ ததிஹு
நா-ஷொவாவஸு-சுதம்-தாசுஸு-வீஷு-யாயத நஸு-விஸு-ததி ||௩||

(ப் - ம்) தாஹுஃ - அவர்களின் பொருட்டு, வாஸு-ஷு - புருஷனை,
சூநயஃ - காட்டினார். ஸு-சுதம் - நன்றாகச் செய்யப்பட்டது, வத - சந்
தோஷம், உதி - என்று, தாஃ - அந்தத் தேவதைகள், சுஸு-வநு - சொன்
னார்கள் ஆகையாலே, வாஸு-ஷொவாவ - புருஷனை, ஸு-சுதம்-ஸு-க்ருத
மென்று சொல்லப்படுகிறான், யாயதநம் - உங்கள் கார்யத்துக்குரிய ஸ்தா
னங்களில், பூவிஸுத - ப்ரவேசியுங்கள், உதி - என்று, தாஃ - அந்தத் தே
வதையைக் குறித்து, சுஸு-வநு - ஈசுவரன் சொன்னான்.

(ஸ்ர - ஊ. தம். இங்கு ஜலமென்றது பஞ்சபூசங்களையும்.

தஜெதஜலிஸ்யஷ்டம் நஜதூராநுத்யஜிவாஸஸுதஜாஜிவ்யுக்ஷத
நாஸகொகாஜாஜா முஹீதம் ஸயபெபெ நஜாஜாஸுபெபெஷ்டஜலிவ்யா
ஹுத்யஜெபெபெவாஸுத்யுஷ்டம் ||௩||

(ப - ம்.) தஜெதசு - அங்கு அந்த அன்னமானது, சுலிஸ்யஷ்டம் -
லோகபாலகர்களுக்கெதிராக அனுப்பப்பட்டதாய், தஜசு - கூச்சலிட்டுக்கொ
ண்டு, வராஜீ - திருப்புமுனமாய், சுதி - அவர்களை விட்டு, சுஜிவாஸஸு -
ஒடிவிட நினைத்தது. இவ்விதமான அன்னத்தின் அபிப்பிராயத்தை அறிந்து
கொண்ட லோகதால ஸமுகமானது, தசு - அந்த அன்னத்தை, வராஜா -
வாக்கினாலே, சுஜிவ்யுக்ஷசு - கிரகித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று நினைத்து,
தசு - அதை, வராஜா - வாக்கினால், முஹீதம் - கிரகிக்க, நாஸகொகாஜா -
ஸமர்த்தமாகவில்லை, ஸம் - அந்த லோகபால ஸங்கரதமானது, வநநசு -
இந்த அன்னத்தை, வராஜா - வாக்கினால், யசுஹசுமுபெபெஷ்டசு - கிரகிக்கு
மானால், அப்போது எல்லா லோகமும், கூஹம் - அன்னத்தை, சுலிவ்யாஹு
பெத்யஜி - சொல்லியே சொல்வதினாலேயே, சுத்யுஷ்டம் - திருப்தியடையும்.

ததூரெணநாஜிவ்யுக்ஷதநாஸகொதூரெணநமுஹீதம் ஸயபெபெ
நதூரெணநாமுபெபெஷ்டஜலிவ்யாணுபெபெவாஸுத்யுஷ்டம் ||௪||

(ப - ம்.) தூரெணந - ப்ராணனாலே, சுலிவ்யாணுவனவ - மோந்து
பார்த்தே மற்றவை முன்போலவே.

தயுக்ஷஷ்டாஜிவ்யுக்ஷதநாஸகொயுக்ஷஷ்டாமுஹீதம் ஸயபெபெ
நயுக்ஷஷ்டாமுபெபெஷ்டஜலிவ்யாணுபெபெவாஸுத்யுஷ்டம் ||௫||

(ப - ம்.) யுக்ஷஷ்டா - கண்ணாலே, ஜுஷ்டவானவ - பார்த்தே. மற்ற
வை முன்போலவே.

தஜெதஜெணாஜிவ்யுக்ஷதநாஸகொஜெதஜெணமுஹீதம் ஸயபெபெ
பெபெநஜெதஜெணாமுபெபெஷ்டஜலிவ்யாணுபெபெவாஸுத்யுஷ்டம் ||௬||

(ப - ம்.) ஜெதஜெண - காதினாலே, ஜுஷ்டவானவ - கேட்டே மற்ற
வை முன்போலவே.

ததூரெணநாஜிவ்யுக்ஷதநாஸகொதூரெணநமுஹீதம் ஸயபெபெ
நதூரெணநாமுபெபெஷ்டஜலிவ்யாணுபெபெவாஸுத்யுஷ்டம் ||௭||

(ப - ம்.) தூரெண - த்வக்கிந்திரியத்தினாலே, ஜுஷ்டவானவ - தொட்டே
மற்றவை முன்போலவே.

ததூரெணநாஜிவ்யுக்ஷதநாஸகொதூரெணநமுஹீதம் ஸயபெபெ
நதூரெணநாமுபெபெஷ்டஜலிவ்யாணுபெபெவாஸுத்யுஷ்டம் ||௮||

த_ஹஸ_நநாஜி_நயுக_நத_நநாஸ_நகொ_நலி_நஸ_நந_நய_நஹீ_நத_நஸ_நய_நகெ_நப_ந
 ஹீ_நஸ_நநா_நய_நகெ_நப_நஷ_நஜி_நஸ_நய_நகெ_நப_நவா_நநி_நத_நய_நஸ_நய_நகெ_நப_ந||க||

(100 - லா.) தம். சேதனமான் சராந்தம் ஓடப்பார்த்தது. அசேதனமான தான்
னியான்னம் முகத்தில் ப்ரவேசியாமல் வெளியே நின்று விட்டது. பிண்டருபமாயிருந்த
விராட்புருஷ த்ஹத்தையே இங்கு லோகபாலசுர்களைன்கிறது. கார்ய காரணவஸ்தை
களாலே முகத்தால் கிரகிப்பதாவது வார்த்தை சொல்வதாலேயே அன்னத்தைப் புஜிப்
பது. அதன் கார்யமான சரீரம் சக்தியற்றதாகையாலே காரணமான சரீரத்துக்குச்சக்தி
யில்லையென்று தெரிந்தது. இவ்வுலகமெல்லாம் அன்னமென்று சொல்வதினாலேயே
திருப்தி அடைகின்றனவிலேயே; ஆதலால் அதன் காரணமான ப்ரதம சரீரமும் சக்தி
யற்றதாயிற்றென்று அறிகிறோம்.

தடிவாநெநாஜிவ்யுக்ததடிவயதவனெஷாநஹுமு.ஹொயஜா
யுநாநாயுவாநஷயஜாயுஃ ||க௦||

ஸாஸாங்கு தகயம் நிஜம்ஜெபு தஸுஜி திஸாஸாங்கு தக தரெணபுப
 ஜொஹ திஸாஸாங்கு தயஜிவா வாஜலிவொஹு தயஜிபு ரெண நாஹிபு ராணி
 தயஜிவகூஷாஷாஜிஷுயஜிபு ரெணபு தக தயஜிவாஸுஷுயஜி
 ஜநஸாயுரா தக தயஜிவாநநாஹிவாநி தயஜி ஸிஸுநவி ஸுஷுஜிய
 கொஜஹிதி ||கக||

(ப் - ம்) ஐஹ - இந்தக் கார்யரூபமான ஜகத்தானது, ஐஹ - என்னை விட்டு, சுயஹ - எப்படியாகும், ஐதி - என்று, ஸஹ - அந்த ப்ரம்மம் நினைத்தது, சுதரண - எந்த மார்க்கத்தால், புவஹ - இஜ்ஜீவ சரீரத்தில் ப்ரவேசிக்கலாம், ஐதிஹ - என்று அந்த ப்ரம்மம் நினைத்தது, வாஹ - வாக்கினாலே, சுவிஹ - நிஷ்ப்ரயோஜனமாகச் சொல்லப்படுமேயானால், ப்ராண - க்ராணைந்த்ரியத்தினாலே, சுவிஹ - விருதாவாக முகரப்பட்டால், ஹ - கண்ணால் வீணாகப் பார்க்கப்பட்டால், ஸுஹ - காதினால் விருதா

வாகக் கேட்கப்பட்டால், கூவாஸ்யுஷ்யஸி - த்வகிந்த்ரியத்தினால் வீணை
தொடப்பட்டால், சிநஸாயுராத்யஸி - மனஸினால் வீணை த்யானம் செ
ய்யப்பட்டால், சுவாநெநாஸ்யுவாநித்யஸி - அபானமென்னும் வாயு
வீணாகவே ஆபானிக்குமானால், ஸிஸுநவிஸ்யுஷ்யஸி - குஹ்யேந்த்ரியம்
விருதாவாக ஆனந்த கர்மத்தைச் செய்யுமானால், சுய-அதன் பின்பு, கொ
ஹம் - யான் யார், ஐதி - என்று, ஸாஹத - நினைத்தது.

ஸவன தடுவலீநா நவிஜாநெயு தயாஜாராபூவடிதடுவலீநா
விஜுதிந-ராஜிஜாஸுஜெ.தனாந நம-தஸுத்ய சுவஸ்யார்த்துயம்ஸவாசய
ராவஸயொதயராவஸயொதயராவஸயஐதி ||௧௨||

(ப்-பா-ம்.) ஸம் - அந்த ப்ரம்மமானது, வனதம் - இந்த, லீநாந
டுவ - எல்லையான சிரஸ்சையே, விஜாய-ம் - பிளந்துகொண்டு, வனதயா
ஜாரா - இந்த மார்க்கத்தினாலே, பூவடித - உள்ளே ப்ரவேசித்தது,
டுவலீநாஜாம் - இந்த வழியே, விஜுதிந-ராஜி - விதிருதியென்று பெயர்
பெற்றது, தடுதக - இந்த வழியே, நாந-ம்-நந-ம்-ஸந்தோஷத்தைத்
தருவது, சுயம்சுவஸ்யம் - இதுஸ்தானம், சுயராவஸ்யம் - இதுஸ்தானம்,
சுயராவஸ்யம் - இதுஸ்தானம், ஐதி - என்று, த்யசுவஸ்யாம் - மூன்று
ஸ்தானங்கள், த்யம்ஸவாம் - மூன்று அவஸ்தையும் ஸ்வப்னங்களேயாம்.

ஸஜாதொலுதாநுலிவெஷுக் கிரிஹாநுமாவலிஷிதிஸ
வனதடுவலீநாந-ஷாஹததடுவஸுஜிஜிஜிஸுபிதிந ||௧௩||

(ப்-பா-ம்.) ஜாதம்ஸம் - இப்படி ஸம்ஸாரியாக ஆன அந்த ப்ரம்மம்,
லுதாநுலி - பூதங்களை உத்தேசித்து, வெஷுக் - ஆலோசித்தது,
(வித் - லுதாநி - பூதங்களைப்பற்றி, சுலிவெஷுக் - முழுதும் விவே
கித்தறிந்தது), சுநுமாவலிஷிதி - ஆத்மாவொன்றல்லது ஸ்வபாவிக
ஸத்தையுடையது வேறுண்டென்று சொல்ல நினைக்கலாமோ கூடாதென்று
நிச்சயித்து, ஸம் - அந்த ஜீவனானவன், வனதடுவ - இவனையே, ஸாந-
ஷம்-தேஹத்தில் இருப்பவனாகவும், ஸுஹ-ப்ரம்மஸ்வரூபியாகவும், ததடு-
தததடு-ஸர்வ வ்யாபியாகவும் தெரிந்துகொண்டு, ஐஜிஜிஸுபிதி - இப்படி
ப்பட்ட ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பார்த்தேனென்று, சுபஸுக்-பார்த்தான்.

தவூரஜிஜெநாநாடுஜெநாஹவெநாஜிதஜிஜெஹ்ஸஜிஜெரிதா
வக்ஷெதவரொக்ஷணவரொக்ஷபியாவஹிஜெவாரம் வரொக்ஷபியா
ஐவஹிஜெவாரம் ||௧௪||

(ப்-பா-ம்.) தவூர - இப்படிப் ப்ரமாத்மாவை ஸாக்ஷாத்கரித்ததினால்,
ஐஜெநாநாஜி - இவ்வாத்மா இதந்த்ரனென்று பெயரை உடையது, ஐஜ
ஜெநாஹவெநாஜி - இப்ப்ரம்மமானது இதந்த்ரமென்னும் பெயரை

உடையதாக லோகத்தில் ப்ரசித்தமன்றோ, தரிசிஞ்சுண்டம் - இதந்த்ரண
கிய அப்ரம்மத்தையே, வரொக்ஷண - மறைவிடமாக, ஐநு ரிதி - இந்த்
ரனாக, சூலக்ஷதெ - சொல்லுகிறார்கள், டெவாஃ - தேவதைகள், (வித்யா -
பூஜ்யர்கள் எல்லாரும்), வரொக்ஷவி யாஜவஹி - பரோக்ஷமாக (மறைவிட
மாகச்) சொல்வதிலேயே ப்ரீதியுடையவர்கள் அல்லவா, வரொக்ஷவி யா
ஜவஹி - முன்போலவே பொருள்,

(2 - லா.) அந்த நாராயணன் இவர்களுக்கு அன்னத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கவேண்டு
மென்று நினைத்தார். (க)

(2 - லா.) முன்னே தான் ஸ்ருஷ்டித்த அப்பு என்னும் தேவதைகளையும் ப்ரம்
மாதிகளையும் தாமரைபோன்ற அகன்ற கண்களினால் பார்த்தார். அவர் பார்வையாலும்
அவரிச்சையினாலும் அவர்களின் தேஹத்தில் ஒரு பாகத்திலிருந்து வேறு தேஹம் தோ
ன்றியது. (உ)

ஐதரேயோபநிஷத்து முதல் அத்தியாயம்.

(2 - வது ஆரணத்தின் நாலாவது அத்தியாயம்).

மு ந் ரி ந் நு.

ஐதீயாய்யாயெவ்யுயிஃவணஃ,

வாரஹவாசயபாஜிதொமலெபாவவதியெதெடிதலுஜெ
ததவெபுலெபாமெஹுலெஹுஜஃஸஃஹுதஜாததெநடுவாதாநஃஸிலதிபுத
ஜெஜாஸியாஃஸினதடுபெநஜநயதிதடிஸுபுயிஃஜந ||க||

(ப்-பா-ம்.) சுயம்-இந்த ஜீவாத்மா, வாரஹவெ - புருஷ சரீர
த்திலேயே அல்லவா, சூலிதஃ - முதலில், மஹுஃ - கர்ப்பமாக, லவதி-ஆகி
றான், ரொதஃயஸ - ரேதஸ்ஸம் என்பது எதுவோ, லனதஸ - இதுதான் அக்
கர்ப்பம், தஸலனதஸ - புருஷ கர்ப்பமாகிய அந்த இந்த ரேதஸ்ஸானது,
ஸவெபுலுஃ சுஃமெஹுஃ - புருஷ சரீரத்திலுள்ள எல்லா அங்கங்களினின்
றும், ஸஃஹுதஃஸஸ - ஸாரபூதமாய்ச்சேர்ந்து, சூதாநஃ - ரூபாந்தரமான
தன்னை, சூதெநடுவ - தன் சரீரத்திலேயே, ஸிலதிபு-போஷிக்கிறது, தஸ-
அந்த ரேதஸ்ஸை, யஜா - எப்போது, ஸியாஃஸ்திரீயினிடத்தில், ஸினதி-
யோகஞ்செய்கிறானோ, சுய - அப்போது, லனதஸ-வேறு ஜீவனுடன் கூடிய
ரேதோரூபமான சரீரத்தை, ஜநயதி - பிதா உண்டுபண்ணுகிறான், தஸ -
அதுவே இப்படி ரேதோரூபமாய் பித்ரு சரீரத்தைவிட்டு வெளிப்படுவதே,
ஸஸு - இவனது, புயிஃஜந - முதலாவது ஜன்மம். (க)

முதல்கண்டம்.

தஸஸியாசூதலயம்மஹதியாயாஸிஜஃ தயாதலுஜெநாநஹிந
ஸிஸாரெஸுதஜாதநஜெதமதஃலாவயதி ||உ||

(ப்-பா-ம்.) தக் - இப்படி ஸ்தீ கர்ப்பத்தில் ப்ரவேசித்த அந்த ரேதஸ் ஸானது, ஸம்ஸம்யயா - சொந்த சரீரம்போலவே, ஸூரியா - ஸ்திரீயினுடைய, சூதஹ்யம் - சரீரமாயிருப்பதை, மஹதி - அடைகிறது, தஸாக - அதனால், வநநாம் - இந்த ஸ்திரீயை, நஹிநஹி-ஹிம்ஸிக்கிறதில்லை, ஸா - கர்ப்பவதியான அந்த ஸ்திரீ, சுத்ருமதம் - கர்ப்பத்தை அடைந்திருக்கிற, சூதாநம் - புத்ரருமான, சுஸுனதம் - இவனது இந்த ரேதஸ்ஸை, ஹவயதி - பரிபாலிக்கிறாள்.

(௨)

ஸாஹவயிதீ ஹவயிதவ்யாவதிதஹ்மஹ்மஹிவதிதஸௌத
முனவகூராராஜநநொநொமெயிஹவயதி ஸயககூராராஜநநொநொ
மெயிஹவயதிசூதாநநெவதஹ்வயதெஷாஹொகாநாஹ்வததூ
வநவஹ்வதாஹ்நெஷாஹ்வதஸூதிதீயம்ஜநம்॥

(ப்-பா-ம்.) ஹவயிதீ-பர்த்தாவின் சரீரந்தரமான கர்ப்பத்தை ரக்ஷி
கிற பத்னியானவள், ஹவயிதவ்யா - பர்த்தாவினால் ரக்ஷிக்கத்தக்கவளாக,
ஹவதி - ஆகிறாள், ஸூ - ஸ்திரீயானவள், தஹ்மஹ்ம - அந்தக்கர்ப்பத்தை,
ஹிவதி - பரிக்கிறாள், ஸம்-அந்தப் பிதாவானவன், கூராரா-அந்தப் புத்
ரனை, சுமுனவ-முன்னேயும் ஜனனகாலத்திலும், ஜநநநெமெயி-ஜனனத்து
க்குப் பிறகும், சுயிஹவயதி - சாஸ்திரீய ஸம்ஸ்காரங்களால் அதிகளுக்கு
கிறான், ஸம்-அந்தப் பிதாவானவன், கூராரா - புத்ரனை, ஜநநொநொமெயி-
ஜனனத்துக்கு முன்னும்பின்னும் ஜனனகாலத்திலும், சுயிஹவயதிஹதிதயக-
ஸம்ஸ்கரிக்கிறான் பது யாதோன்றோ, தக் - அதனால், சூதாநநெவஹவ
யதி - தன்னையே ஸம்ஸ்கரித்துக் கொள்ளுகிறான் இப்படித்தானே புத்ரனாக
ஜனிப்பது, வநஷாஹொகாநா - இந்த லோகங்களுடைய, ஹவதெஷா-
விச்சேதமில்லாமைக்காகவே, தக் - இப்படி மாத்ரு சரீரத்தைவிட்டுப் புத்ர
னாய் வெளிப்படுவது, சுஸு-இவனுக்கு, ஹிதீயம்ஜந-இரண்டாவது ஜன்மம்.

இரண்டாவது கண்டம்.

ஸௌதஸூராயதா வஹ்நெஷாஹ்மஹ்மஹிவதிதஸௌத
ஸூராயதாசூதாஹ்மஹ்மஹிவதிதஸௌதஸூராயதாஹ்மஹ்மஹிவதிதஸௌத
வஹ்நெஷாஹ்மஹ்மஹிவதிதஸௌதஸூராயதாஹ்மஹ்மஹிவதிதஸௌத ॥௧॥

(ப்-பா-ம்.) சுஸு-பிதா புத்ரன் என்று இரண்டு தேஹத்தை வஹித்த
பிதாவினுடைய, ஸம்ஸயதா - புத்ரனென்றும் இந்தத் தேஹமானது, வஹ்
நெஷாஹ்மஹ்மஹிவதிதஸௌத - புண்ய காரியங்களுக்காக, வஹ்நெஷாஹ்மஹ்மஹிவதித - ப்ரதிநிதி
யாகச் செய்யப்படுகிறான், சுய - பிறகு, சுஸு-இந்த பிதாவினுடைய, சுயம்

துக்கு மேலானவராக) இருந்து, துஜ - ஸம்ஸார பந்தங்களை யெல்லாம் விட்டு நீங்கி, சுஜ-ஹிநு - இந்திரியங்களால் காணமுடியாத, ஸுமெ-நல்ல கியானத்தால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட தாகையாலே ஸ்வர்க்கமென்று பெயருடைய, ஹொகெ - ஸ்வயம் ப்ரகாசமாகக் காணப்படுகிற ஆத்மஸ்வரூபத்தில், ஸவபூநுகாரிநு - தைத்தரீயத்தில் சொன்ன ஸார்வபௌம போகம்முதல் ப்ரம்மபோகம் அளவான போகங்களை யெல்லாம், சூக்ஷ்மா - அடைந்து, சுஜீ - முக்தனாக, ஸஜிஹவஸ - ஆனார் மறுபடி, ஸஜிஹவஸ - என்றது அத்தியாயம் முடிந்ததைக் காட்டுகிறது.

(2 - ஹா.) ரேதஸ்ஸ - அந்நம் முதலிய சப்தங்களும் விஷ்ணுவையே சொல்லுகின்றன. (௩)

(2 - ஹா.) ஸ: அக்ர: ஏவ, ச்ரேஷ்டனான அந்த விஷ்ணுவே. புத்திரனைக் கொண்டாடுவதும் அங்குள்ள பகவானைக் கொண்டாடுவதாகவே ஆகிறது. இப்படிப் பாவிப்பவர்களுக்கே மோக்ஷம் உண்டாகிறது. (ச)

ஐதரேயோபநிஷத் இரண்டாவது அத்தியாயம்

உ - வது ஆரணம் ஐந்தாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

துதீயாயாய்யெ ப்ரயஜிஃவணஃ.

கொடியோடு ததிவயஜி-வாஸுஹைகதாஃ ஸகூதாயெ நவாரூபம் வஸூதியெ நவாஸஹஸூஜனோதியெ நவாமநா நாஜிவூதியெ நவாவா உவ்ராகரொதியெ நவாஸாடி-வாஸாடி-உவிஜாநாதி ||௧||

(100 - ஹா.) கீழ் அத்தியாயத்தில் மூன்று ஜன்மம் நிரூபிக்கப்பட்டது. அம்முகமாய் வைராக்யம் பிறந்து கியானமுண்டாகவேண்டுமாயினாலே, பாதார்த்தஸ்வரூபத்தை நன்றாகச் சோதியாதபோது வைராக்கியமொன்றினாலே மாத்திரம் கியானமுண்டாக மாட்டாதாகையால் இம்மூன்றும் அத்தியாயத்தில் பதார்த்தசோதனம் செய்யப்படுகிறது.

ப்ரஹ்ம வித்தையினால் ப்ரஹ்மைக்கியமென்னும் பலம் கைவருமென்பது வாமதேவர் முதலியவர்களினது பரம்பரையில் வேதவாக்கியங்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது பிருஹ்மக்கியானிகளின் சபையில் மிகப்பிரசித்தமானது. இவ்விஷயத்தை அறிந்து கொண்ட இப்போதைய பிராஹ்மணர் சிலர் பேதக்கியானமென்னும் ஸம்ஸாரத்தை நீக்கி ஐக்கியமென்னும் மோக்ஷத்தைப் பெறும்பொருட்டு விசாரம்செய்யத் தொடங்கினார்கள்.

எந்த ஆத்மாவை உபாஸனம்செய்து வாமதேவர் மோக்ஷமடைந்தாரோ, அதே ஆத்மாவை நாம் உபாசிக்க நினைத்திருக்கிறோம். அவ்வாத்மா எது, என்பது விசாரவிஷயம்.

இவ்வாறு விசாரிக்கும்போது இந்தச் சரீரத்தில் கால்வழியாய் ஒன்றும் தலைவழியாய் ஒன்றுமாக இரண்டு ஆத்மாக்கள் (பிராணனும் ஆத்மாவும்) பிரவேசித்திருப்பது அவர்களுக்கு ரூபத்தில் வந்தது. இவ்விரண்டில் ஒன்றில்லாவிட்டாலும் இந்தத் தேகம் நிற்கமாட்டாதாகையால் இவ்விரண்டும் ஆத்மாவாக இருக்கவேண்டுமென்று அவர்கள் நினைத்தார்கள்.

நிவஜார-ஜாநி உவ்ஷுஜாநி வொஷிஜாநிவாஸாமாவம் வ-ர-ஷா சுஷி
நெயதிஞெடி-பூணிஜஜி-வ வததி-வயவஸாவர-ஸர-தக் புஜா
நெது-புஜாநெயதி-த-புஜாநெது-ரொக-புஜாநெயதி-ஷா
புஜாநெயதி-||௩||

(100 - ஹ.) இப்படிச் சீழ்ச்சொன்ன ப்ரஜ்ஞானரூபமான ஆத்மா ஒன்றே. அந்தக் கரணமென்னும் உபாதிகளில் பிரவேசித்துப் பல ஜலங்களில் சூர்யபிம்பங்கள் பலவாறாக பிரதிபலிப்பதுபோல பலவாறு பிரதிபலிக்கிறது. இதுவே ஹிரண்யகர்ப்பன்; இதுவே தேவேந்திரன்; இதுவே முதலில் பிறந்த லிங்க சரீராபிமானியான பிரஜாபதி. சீழ் இப் பிரஜாபதியின் முகம் முதலியவைகளினின்றும் அக்னி முதலிய லோகபாலர்கள் உண்டானதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதுவே எந்த அக்னி முதலியதேவதைகள்; எல்லாத் தேஹங்களுக்கும் காரணமாய் நிற்கும் பஞ்சமஹாபூதங்களும் இதுவே; ஸர்பம் முதலியவைகளும் இதுவே; ஸ்தாவரமென்னும், ஜங்கமம் என்றும், இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறவை யெல்லாம் இதுவே; முட்டையினின்று வெளிப்படும் பக்ஷி முதலியவைகளும், கர்ப்பப் பையிலிருந்து பிறக்கும் மனிதர் முதலியவர்களும் புழுக்கத்தால் உண்டாகும் பேன் முதலியவைகளும் விரைகளில் நின்று முளைக்கும் மரம் முதலியவைகளும் இதுவே. குதிரை, பசு, மனிதர், யானைகள், மற்றுமுள்ள பிராணிகள் யாவும் இதுவே. நடப்பதும் பறப்பதும் சலியாது ஸ்திரமாய் நிற்பதும் எல்லாம் இப்பிரஜ்ஞானத்தாலேயே ஸத்தையை யடைவிக்கப்படுகின்றேன் உத்பத்திஸ்திதி ப்ரளயகாலங்களில் பிரமத்தினிடத்திலேயே நிற்கிறது. இஜ்ஜகத்துக்கெல்லாம் ப்ரவர்த்தகம் அந்த ப்ரம்மமே. அது ஒன்றுதான் ஸத்யமானது. அதுதான் பர்யவஸாநஸ்தலம். அதுதான் பரப்ரஹ்மம்.

சீழ்ச்சொன்ன உபாதிகார் நீங்கப்பெற்றான் இப்பிரஹ்மம் ஒன்றே குணங்களும் கிரியையும் இல்லாது நிர்மலமாய்ப் பரமானந்தஸ்வரூபமாய் நிர்விசேஷமாய் நிற்கிறது. இது பரிசுத்தமான பிரஜை யென்னும் உபாதியுடன் சேர்ந்து இருப்பது. இது ஸர்வஜ்ஞமானது. இதுவே ஈசுவரன் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஸர்வ ஜகத் காரண ஸமஷ்டி புத்தியில் ஆத்மத் வாபிமானம் வைப்பதினால் நியந்தாவாகி அந்தர்யாமி யென்று சொல்லப்படுகிறது. ஜகத்துக்கு ஹேதுவான புத்தியை ஆத்மாவாக அபிமானிக்கும்போது ஹிரண்யகர்ப்பனென்று சொல்லப்படுகிறது. அண்டத்துக்குள் தோன்றியமுதல் சரீரத்தை உபாதியாகக்கொள்ளும்போது விராட் பிரஜாபதியென்னும் பெயரைப் பெறுகிறது. அதில் நின்றும் வெளியான அக்னி முதலியவைகளை உபாதியாகக்கொள்ளும்போது, அந்தந்தத் தேவதைகளாகச் சொல்லப்படுகிறது. இப்படியே பிரஹ்மாமுதல் சப்பட்டைக்கொள்வதும் கோரைவரையில் உள்ள சரீரங்களை உபாதியாகக்கொள்ளுவதும் அதன் அதன் பெயரை அடைவதும் இப்படி ஏகதத்வமான ப்ரம்மமொன்றே சீழ்ச்சொன்ன பல உபாதிகளினாலே எல்லா மனிதர்களும் பண்டிதர்களும் பலவாறாக நினைக்கும்படியிருக்கிறது.

ஸவனதெநெநெயுஜாநாதுநாஜஸாரொகாடி-தஜோ-ஜிநுஸு
ரொகொகஸுராநுகாராநாவா-தஜஸுலவதஜலவஜிதஜா-||௪||

(100 - ஹ.) வாம தேவர்போலவே பிரஜ்ஞானத்தை ஆத்மாவாக அறிந்து உபாஸனம் செய்கிறவன் பேதஜ்ஞானமென்றும் ஸம்ஸாரத்தைவிட்டு ஜீவன் முக்தியென்னும் ஸ்வர்க்கானந்தங்களை அனுபவித்து விதேஹ முக்தியை அடைவான்.

ஐதரேயம் மூன்றாவது அத்தியாயம்
இரண்டாவது ஆரணம் ஆறாவது அத்தியாயம்
முற்றிற்று.